

A naenkrat spet vse izgine. Vmes poseže odločna roka, ki prime kljuko in odpre vrata. Petrič gleda, gleda.

Njegova žena, visoka, suha in resna, z zlatim nanosnikom, z najmanjšim dečkom na roki gre v copatah naravnost proti postelji.

Petrič gleda, gleda.

Ustni se razlezeta, jezik se zgane in z njega se zmakne troje tihih besed, ki kažejo strah, razočaranje in obenem hladno istino:

— Ti nisi vila!

Žena gre nezamudna in nezadržna proti postelji, nagne sunkoma glavo naprej, da se zaguga zlati nanosnik, in vpraša popolnoma realistično.

— Kaj?

Zdaj je Petrič zbujen. Zazdeha, dvigne roke izpod odeje in se pretegne.

— Nič, pravi in v zadregi je. Toda svojih ravnokar izrečenih besed ne ponovi.

Pavel Golia:

Domotožje.

Ledene rože
na oknu cveto,
sirene vetra
pod oknom pojo.
A v sobi je tiho, le ura: tik-tak.
In v duši je hladno, pri srcu težko.
O pridi, o pridi, pobožaj me, mrak,
pobožaj me, mrak, s čudodelno rokó,
da videl bom rože rdeče in bele,
da slišal bom pesmi domače, vesele,
tako se mi toži po njih!
I mrak je hladen, i mrak je tih.
Ledene rože
na oknu cveto,
sirene vetra
pod oknom pojo.